

## 1987: Het Internationaal Jaar van de Daklozen

Dakloosheid is een universeel verschijnsel, dat zowel in het geïndustrialiseerde Noorden als in de Derde Wereldlanden voorkomt, zowel in de stedelijke agglomeraties als op het platteland. Dat de Verenigde Naties 1987 in het teken van de Dakloosheid plaatst, is niet toevallig. Een miljard mensen, één vierde van de wereldbevolking, heeft ermee te maken. Onder hen 100 miljoen die hun leven doorbrengen op straat, in stations en parken, ...

Ook de Westerse landen ontsnappen er niet aan: het laatste decennium neemt het aantal daklozen angstwekkend toe. In de Verenigde Staten wordt hun aantal op 2,5 miljoen geschat en in de Europese grootsteden Londen en Parijs op verschillende tienduizenden.

Hoewel deze cijfers verbleken bij de situatie in de Derde Wereldlanden zijn ook de levensomstandigheden van deze daklozen verre van benijdenswaardig. In de jaren zestig stelde men dat hun bestaan een schandvlek was op het blazoen van de verzorgingsstaat. Gezien de snelle toename van hun aantal, zouden we nu eerder van een olievlek moeten spreken.

Het Internationaal Jaar is een oproep voor solidariteit met de daklozen in de Derde Wereldlanden. Als plaatselijke hulpverleningsorganisaties willen we ook aandacht vragen voor de problemen van daklozen en thuislozen in eigen land. Niettegenstaande we in België geen duizenden buitenslapers kennen, wordt de thuislozengroep toch op verschillende tienduizenden geschat. Een globaal cijfer geven is moeilijk. Om de thuislozen op het spoor te komen moeten we gaan zoeken in stations, leegstaande panden, maar ook in de landloperskolonies, de tehuizen voor thuislozen en in de vaak bizarre wereld van logementen, goedkope hotels en gemeubelde kamers.

De mogelijkheden op werk, woonst en bestaansmiddelen nemen voor de totale groep verder af en ondertussen blijven de oude problemen van o.a. de gedetineerden en landlopers onopgelost. Voortdurend komen nieuwe groepen in de marginaliteit terecht. Er is een sterke toename van vrouwen, al dan niet vergezeld van hun kinderen, terwijl een algemene verjonging wordt vastgesteld.

De hulpverleningsorganisaties nemen nieuwe initiatieven op het vlak van tewerkstelling en huisvesting, maar deze positieve grondhouding kan en wil niet verbergen dat de maatschappelijke ontwikkelingen en het gevoerde beleid voor steeds meer mensen sociale ongelijkheid en uitstoting betekenen.

In 1891 werd het 'niet hebben van werk, woonst en bestaansmiddelen' door de wet op de landloperij strafbaar gesteld. Indien men dit repressief optreden tegen extreme armoede eenduidig zou toepassen dan zouden vele duizenden achter de muren van de kolonies verdwijnen. De 800 landlopers die nu nog dagelijks opgesloten zitten kan men beschouwen als overblijfselen uit vervlogen tijden of als voorbode van een nieuwe armoedegolf.

Internationale jaren zullen waarschijnlijk nooit wereldschokkende veranderingen teweeg brengen en dit verwachten we ook niet van het 'Internationaal Jaar van de Daklozen'. Zo'n jaar biedt echter wel de gelegenheid om in de kijker te lopen en daarom willen de onthaalcentra voor thuislozen in samenwerking met UNESCO er dankbaar gebruik van maken.

Kris Coenegrachts  
Koördinator V.D.V.O.